

„Jeesus Kristus sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti”
(Hebr. 13:8)

Kiertokirje

Lokakuu 2011

Oikein sydämellisesti tervehdin teitä kaikkia meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kalliissa nimessä 1 Moos. 2:1-2:n Sanalla:

„Niin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine joukkoinensa. Ja Jumala täytti seitsemäntenä päivänä työnsä, jonka hän oli tehnyt, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän oli tehnyt.”
(saks.Raamattu).

Minkä Jumala aloittaa, sen Hän myös vie päätökseen. Palvelustehtävänsä lopussa maan päällä meidän Herramme on voinut sanoa: *„...minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni”* (Joh.17:4). Saman sanan „täyttänyt”, joka on kirjoitettuna viittauksessa luomistyöhön, me löydämme Uudessa Testamentissa, kun meidän Herramme riippui ristillä ja huudahti: *„Se on täytetty!”* (Joh. 19:30).

Lupaus lunastustyön täydellistytymiselle kuuluu: *„Sillä Herra nousee niin kuin Perasimin vuorelle, hän kiivastuu niin kuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, ja toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa.”* (Jes.28:21)

Uudessa Testamentissa me löydämme sen vahvistamisen:
„, Katsokaa, te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä minä teen teidän päivinänne teon, teon, jota ette uskoisi, jos joku sen kertoisi teille’ ” (Apt.13:41). Meidän täytyy se kokea; kuulla siitä ei riitä. Toiset halveksivat sitä, toiset iloitsevat ja ovat osallisia siihen, mitä Jumala tekee.

Alusta asti Jumalalla oli ihmiskunnan kanssa pelastussuunnitelma, jonka Hän ajan kuluessa toteuttaa ja lopuksi tuo päätökseen. Yhä

uudelleen Hän puuttui ihmisten historiaan, kun Hän otti yksilöitä profeetoiksi, joiden kautta Hän on voinut puhua ja toimia (Aamos 3:7). Suoraan jumalalliseen kutsumiseen ja lähettämiseen oli aina yhdistetty joku lopputulos. Totiset uskovat tunnistivat jokaisena aikana sanoman ja heillä oli osallisuus siihen, mitä Jumala heidän aikanaan teki. Sen me otamme seuraavilla esimerkeillä:

Nooasta me luemme: „*Mutta Nooa sai armon Herran silmien edessä*” (1 Moos.6:8).

Nooa sai tehtävän, ja hän suoritti sen: „*Ja Nooa teki näin; aivan niin kuin Jumala hänen käski tehdä, niin hän teki.*” (1 Moos.6:22).

Joka uskoi, mitä profeetta sanoi, nimittäin että vedenpaisumus tulisi, hän meni arkkiin sisään. Hän, joka ei uskonut, pysyi ulkopuolella. Lopuksi tuli ilmoitettu sade, tulva nousi ja kaikki, jotka eivät olleet uskoneet Nooan sanomaa, kuolivat. Mutta heille, jotka uskoivat häntä ja menivät arkkiin, se oli pelastus.

Se, mitä tuohon aikaan tapahtui, tulee olla meille varoitukseksi, sillä Herra Jeesus on sanonut: „*Ja niin kuin kävi Nooan päivinä ...samoin käy sinä päivänä, jona ihmisen Poika ilmestyy*” (Luuk. 17:26-30).

Myös Abraham uskoi Jumalaa ja teki, mitä Herra käski hänen tehdä: Hän jätti kotimaansa ja lähti siihen maahan, jonka Herra aikoi antaa hänelle omaksi. Siellä hän sai lupauksen, että saa pojan ja perinnön. „*Ja Abram uskoi Herraan, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi*” (1 Moos. 15:6). „...— *niinkuin kirjoitettu on: ‚Monen kansan isäksi minä olen sinut asettanut’ — sen Jumalan edessä, johon hän uskoi ja joka kuolleet eläviksi tekee ja kutsuu olemattomat, ikäänkuin ne olisivat*” (Room. 4:17). Abraham totteli Jumalaa ja teki kaiken, mitä Herra hänelle sanoi.

Hän oli jopa valmis uhraamaan poikansa lisäksi uhriksi, kun Jumala tätä häneltä vaati. Kuitenkin Jumala puuttui asiaan ja palkitsi hänen uskonkuuliaisuutensa: „ Minä vannon itse kauttani’ — näin kuuluu Herran ilmaus — ‚*Sentähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit.*’ ” (1Moos.22: 16-17).

Usko ja kuuliaisuus kuuluvat aina yhteen – niinkuin Aabrahamin kohdalla, niin kaikkien totisesti uskovien kohdalla. Sentähden Jeesus on sanonut: „*Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; ...*” (Mark. 16:16).

Hän, joka siis todella on tullut uskovaksi, antaa kastaa itsensä. Ilman kastetta ei uskossa oleminen ole yhtään enempää kuin jokin huultentunnustus. Onhan kirjoitettu: „*Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä*” (Joh.3:36). Usko tulee Sanan julistuksesta, se tulee paljastukseksi, yhdistää Jumalan kanssa ja johtaa kuuliaisuuteen.

„*Eikö Abraham, meidän isämme, tullut vanhurskaaksi teoista, kun vei poikansa Iisakin uhrialttarille? Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi; ja niin toteutui Raamatun sana: ‚Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi’, ja häntä sanottiin Jumalan ystäväksi. Te näette, että ihminen tulee vanhurskaaksi teoista eikä ainoastaan uskosta. Eikö samoin myös portto Raahab tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän otti lähettäjäsi luokseen ja päästi heidät toista tietä pois? Sillä niinkuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin myös usko ilman tekoja on kuollut*” (Jaak. 2:21-26).

Teoilla ei ole tarkoitettu sitä, mitä ihmiset oman kuvittelemisensa mukaan tekevät, vaan mitä he tekevät Jumalan Sanan mukaisesti Hänen tahdossaan uskonkuuliaisuudessa.

Apostoleista sanotaan: „*Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta*” (Mark. 16:17). Onhan ylösnoussut Herra sanonut: „*Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat ...*” (Mark.16:17). Lopputulos on lupauksen jumalallinen vahvistaminen.

Mooseksen kutsumisella ja lähettämisellä oli erityisen pelastushistoriallinen merkitys: „*Silloin Herran enkeli ilmestyi hänelle tulen liekissä keskellä orjantappurapensasta; ja hän näki että pensas paloi, mutta pensas ei kuitenkaan kulunut*” (2Moos. 3:2). Lopputuloksena oli Israelin ulosjohtaminen egyptiläisestä vankeudesta: „*Näin sanoo Herra: Israel on minun esikoispoikani; sentähden minä sanon sinulle: Päästä minun poikani palvelemaan minua!*” (2 Moos.4:22-23), niinkuin Herra oli sen jo Aabrahamille luvannut: „*Niin tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisina*

maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heidän on niitä palveleminen, ja ne sortavat heitä neljäksataa vuotta. Mutta myös sen kansan, jota he palvelevat, minä tuomitsen, ja sitten he pääsevät lähtemään, mukanaan paljon tavaraa.” (1 Moos.15:13-14).

Hänen tehtävänsä kruunattiin tuloksella: lähtö tapahtui, Punainen meri jakautui ja lunastetut kulkivat kuivin jaloin sen läpi. Hän itse sai vielä nähdä Nebon vuorelta Luvatun maan (5 Moos. 32:49), ennen kuin hän kuoli.

Hänestä sanotaan: *„Mutta Israelissa ei enää noussut yhtäkään sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra seurusteli kasvoista kasvoihin” (5 Moos. 34:10).*

Mooses sanoi kaikelle Israelille: *„Minä olen nyt sadan kahdenkymmenen vuoden vanha; en voi enää mennä ja tulla, ja Herra on sanonut minulle: ‚Sinä et mene tämän Jordanin yli’. Mutta Herra, sinun Jumalasi, kulkee sinun edelläsi. Hän tuhoaa nämä kansat sinun tieltäsi, ja sinä lasket heidät valtasi alle. Joosua kulkee sinun edelläsi, niinkuin Herra on puhunut.” (5 Moos. 31:2+3).* Mooses sanoi Israelin seurakunnalle ja erityisesti Joosualle, miten tuli jatkaa, nimittäin miten Herra oli sanonut. Silloin hänen palvelustehtävänsä oli tehty.

Joosualla oli samoin jumalallinen lähettäminen. Hänen erityinen tehtävänsä on kuvattu useammassa Kirjoitusten paikoissa (4 Moos.27: 18-19; 5 Moos. 1:38; 5 Moos. 3:28; 5 Moos. 31). Myös hänelle Herra puhui ja asetti hänet tehtävään: *„Olenhan minä sinua käskenyt: Ole luja ja rohkea; älä säikähdä äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin’.” (Joosua 1:9).* Lopputuloksena oli, että 12 heimoa yhdessä liitonarkin kanssa, jossa oli Jumalan Sana, meni läpi Jordanin ja otti haltuunsa Luvatun maan.

„Silloin puhui Joosua Herralle, sinä päivänä, jona Herra antoi amorilaiset israelilaisten valtaan, ja sanoi Israelin silmien edessä: ‚Aurinko, seiso alallasi Gibeonissa, ja kuu Aijalonin laaksossa’, Niin aurinko seisoi alallansa, ja kuu pysyi paikallansa, kunnes kansa oli kostanut vihollisilleen. Niinhän on kirjoitettuna ‚Oikeamielisen kirjassa,. Niin aurinko pysyi paikallansa keskitaivaalla päiväkauden, kiirehtimättä laskemaan.” (Joosua 10:12-13). Joka uskoi Joosuaa, hän uskoi Jumalaa, joka oli asettanut hänet tehtävään, ja hän sai osallisuuden jumalalliseen lopputulokseen. *„Eikä ole ollut sen päivän vertaista, ei ennen eikä sen jälkeen, jona Herra näin kuuli ihmisen*

ääntä; sillä Herra soti Israelin puolesta.” (Joosua 10:14) Herra on myös nyt kuuleva valittujensa ääntä, jotka päivät ja yöt huutavat Hänen puoleensa, ja seurakunnalle tulee päivä, jollaista ei vielä milloinkaan ole ollut.

Lopussa Jumalan mies on voinut sanoa:

„Katso, minä menen nyt kaiken maailman tietä. Koko sydämenne ja sielunne tietäköön, ettei ainoakaan kaikista niistä teitä koskevista lupauksista, jotka Herra, teidän Jumalanne, on antanut, ole jäänyt täyttämättä; kaikki ovat toteutuneet teille, ei ainoakaan niistä ole jäänyt täyttämättä” (Joosua 23:14).

Daavidilla, voidellulla Jumalan tahdon mukaisella Israelin kuninkaalla, oli kaipaus tuoda oikeaan paikkaan liitonarkki, joka rakennettiin Mooseksen aikana ja Joosuan aikana kannettiin yli Jordanin.

„Silloin Daavid käski: „Älkööt muut kuin leeviläiset kantako Jumalan arkkia; sillä heidät on Herra valinnut kantamaan Jumalan arkkia ja palvelemaan häntä ikuisesti’ ”. (1 Aikak.15:2).

„Niin koko Israel toi Herran liitonarkin riemun raikuessa ja pasunain pauhatessa, torvien, kymbaalien, harppujen ja kannelten soudessa.” (1 Aikak. 15:28).

Koko asian kruunaus kuvataan meille 1.Aikakirjassa luvussa 16. Tämän tapahtuman pitäisi jokaisen itse lukea. Daavidin ylistyslaulu on profeetallinen mestariteos: „Hän muistaa liittonsa iankaikkisesti, hamaan tuhansiin polviin, sanan, jonka hän on säätänyt, liiton, jonka hän teki Aabrahamin kanssa ja Iisakille vannomansa valan. Hän vahvisti sen käskyksi Jaakobille, Israelille iankaikkiseksi liitoksi. Hän sanoi: „Sinulle minä annan Kanaanin maan, se olkoon teidän perintöosanne’.” (Jakeet 15-18, saks. käännös).

Salomo oli Jumalan ennalta määräämä rakentamaan Herran temppelein. Kohokohta oli se, kun yliluonnollinen pilvi täytti kaikkein pyhimmän ja Jumala itse siten vahvisti lupauksen (1 Aikak.17:11; 22:9-10).

„Ja Herra on täyttänyt sanansa, jonka hän puhui: minä olen noussut isäni Daavidin sijalle ja istun Israelin valtaistuimella, niin kuin Herra puhui, ja minä olen rakentanut temppelein Herran, Israelin Jumalan, nimelle.” (1 Kun. 8:20).

Jokainen Jumalan mies sai tarkat ohjeet, mitä tuli sanoa ja tehdä.

Profeetta Elia sai tehtävänsä Jumalalta, kun Israelin kansa oli jälleen tullut yhteen käännekohtaan. Nälänhädän aikana Jumala käski hänen herättää erään lesken pojan kuolleista ja säilyttää molemmat elossa. Siellä on puhe öljystä ja ruukusta, niin kuin Matt. 25:ssä on kirjoitettu öljystä, lampuista ja ruukuista.

„Sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Jauhot eivät lopu astiasta, eikä öljyä ole puuttuva ruukusta siihen päivään asti, jona Herra antaa sateen maan päälle.’ Niin hän meni ja teki, niin kuin Elia oli sanonut. Ja hänellä sekä myös Elialla ja vaimon perheellä oli syötävää pitkäksi aikaa. Jauhot eivät loppuneet astiasta, eikä öljyä puuttunut ruukusta, sen Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut Elian suun kautta.” (1 Kun. 17:14-16 saks. käännös). Huolimatta siitä, kuinka paljon öljyä tarvittiin vuosien kuluessa: ruukku pysyi täynnä. Aivan sama kuinka paljon leipää leivottiin: astia pysyi täynnä. Se oli NÄIN SANOO HERRA, ja niin se tapahtui.

Sen kautta, mitä tapahtui, leski tunnisti, että Elia on profeetta: *„Niin vaimo sanoi Elialle: Nyt minä tiedän, että sinä olet Jumalanmies ja että Herran sana sinun suussasi on tosi.” (17:24).*

Lopuksi se päättyi ratkaisevaan voimainkoetukseen Karmelin vuorella:

„ Ja Elia astui kaiken kansan eteen ja sanoi: „Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille? Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä; mutta jos Baal on Jumala, seuratkaa häntä.’ Eikä kansa vastannut hänelle mitään.” (1 Kun.18:21).

Välittämättä Baalin 450 profeetasta ja 400 asera-profeetasta Jumalan mies pysytti alttarin uudelleen. Hän otti 12 kiveä, Israelin 12 heimoa vastaten, kutsui kansan kokoon, täytti neljä ruukkua vedellä ja kaatoi sen uhrin päälle, ja teki sen kaiken kaikkiaan kolme kertaa. Kyllä, ja silloin tuli vastaus, sillä Jumalanmies oli tehnyt kaiken tarkkaan Herran ohjeen mukaisesti:

„Ja kun oli tullut hetki, jolloin ruokauhri uhrataan, astui profeetta Elia esille ja sanoi: „Herra, Aabrahamin, Iisakin ja Israelin Jumala, tulkoon tänä päivänä tiettäväksi, että sinä olet Jumala Israelissa ja että minä olen sinun palvelijasi ja että minä olen sinun käskystäsi tehnyt kaiken tämän. Vastaa minulle, Herra, vastaa minulle, että tämä kansa tulisi näkemään, että sinä, Herra, olet Jumala ja että sinä käännät heidän sydämensä takaisin.’ ” (1 Kun. 18:36-37).

Profeetta Elian palvelustehtävällä oli kirjoitettavissa muistiin jumalallinen lopputulos koko Israelia varten. Sillä niin se on kirjoitettu: „...ja sinä itse käännyt heidän sydämensä takaisin.” Tarkkaan huomioitavaa: ei heidän päätänsä, missä väitellään, vaan sydän, jossa uskotaan.

Jumala itse on tuonut kansansa sydämet kääntymykseen; siihen Hän käytti profeetta Eliaa hetken sanoman kanssa:

„Silloin Herran tuli iski alas ja kulutti polttouhrin, puut, kivet ja mullan sekä nuoli veden, joka oli ojassa. Kun kaikki kansa näki tämän, lankesivat he kasvoilleensa ja sanoivat: Herra on Jumala! Herra on Jumala!” (1 Kun.18:38-39).

Ontuminen molemmille puolille, Baalin pappien ja asera-pappien seuraamiselle tuli loppu, sillä jumalallinen ratkaisu oli tehty, ja kansa huusi:

„Herra, Hän on totinen Jumala! Herra, Hän on totinen Jumala!”

Elian palvelustehtävä kruunattiin valtavalla lopputuloksella, nälänhätä päättyi ja runsas sade lankesi (1 Kun. 18:41-46). Herra Jumala antoi vahvistamisen ja myöhemmin lupauksen:

„Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä.” (Mal. 4:5).

Tämä lupaus oli ja on suuresta pelastushistoriallisesta merkityksestä, että meidän Herramme on sen vahvistanut Uudessa Testamentissa. Kun Hänen opetuslapsensa kysyivät Häneltä Elian tulemisesta, Hän vastasi heille: *„Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen.”* (Matt.17:11).

Jotta kaikki perustuu kahden tai kolmen todistajan sanomiselle, me luemme myös Mark. 9:12:ssa: *„Niin hän sanoi heille: Elias tosin tulee ensin ja asettaa kaikki kohdalleen.”* Tämä on NÄIN SANOO HERRA, ja sen tuli tapahtua, ennekuin Herran päivä tulee.

Johannes Kastajan palvelustehtävä kruunattiin suurella tuloksella: koko Juudeasta ja myös Jerusalemissa kansanjoukot tulivat hänen tykönsä, kuuluivat hänen saarnansa ja antoivat kastaa itsensä Jordanissa (Mark. 1:1-8). *„Mutta fariseukset ja lainoppineet tekivät turhaksi Jumalan aivoitukset itseään kohtaan eivätkä ottaneet Johannekselta kastetta”* (Luuk. 7:30). Hän oli luvattu profeetta tienvalmistajana meidän Herramme ensimmäisessä tulemuksessa (Mal.3:1). Hänen ja hänen palvelustehtävänsä torjuminen merkitsi Jumalan pelastusneuvopäätöksen hylkäämistä.

Meidän Herramme on vahvistanut hänet: „*Tämä on se, josta on kirjoitettu: ‚Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi.‘*” (Matt. 11:10).

Suuresta merkityksestä on myös se, että Markus on oikein asettanut paikoilleen tienvalmistajan palvelustehtävän Jes.40:3:n ja Mal. 3:1:n mukaisesti:

„*Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, evankeliumin alku. Niinkuin on kirjoitettu profeetta Esaiaan kirjassa: ‚Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava sinun tiesi. Huutavan ääni kuuluu erämaassa: ‚Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi’*, niin Johannes Kastaja saarnasi erämaassa parannuksen kastetta syntien anteeksisaamiseksi.” (Jakeet 1-4).

Ihmisjoukot kuulivat hänen sanovan: „*Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella*” (Matt 3:11). Helluntaina Pietari vastasi tuhansille, jotka olivat kuulleet hänen saarnansa ja olivat uskoneet: „*Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntyenne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne on tämä lupaus annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra meidän Jumalamme, kutsuu.*” (Apt. 2:38-39).

Niin varmasti kuin meidän rakkaan Lunastajamme Uusi Testamentti on alkanut raamatullisten lupauksen täyttymisellä, niin varmasti se päättyy raamatullisten lupauksen täyttymisellä. Yksi tärkeimmistä armonajan lopussa on Jumalan lähetettämän miehen esiinastuminen palvelustehtävän kanssa, niinkuin se Elialla oli.

Johannes Kastajan kautta täyttyi: „*Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa tykö. Ja hän käy hänen edellään Eliaan hengessä ja voimassa, kääntääksensä isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin Herralle toimittaakseen valmistetun kansan.*” (Luuk.1:16-17). Nyt Jumalan lasten sydämet tuodaan takaisin alun isien uskoon, niin täyttyy Elialupauksen toinen osa Mal. 4:5-6:sta: „*ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen ...*” (jae 6b). Jumalan Sana on täydellinen.

Johannes Kastajalta kysyttiin: „*Oletko sinä Elias?*” Hän sanoi: „*En ole.*” „*Se profeettako olet?*” Hän vastasi: „*En*”. „*...Minä olen huutavan*

ääni erämaassa: *„Tehkää tie tasaiseksi Herralle’, niinkuin profeetta Esaias on sanonut.’ ...ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: „Miksi sitten kastat, jos et ole Kristus etkä Elias etkä se profeetta?’ ”* (Joh.1:21, 23, 25).

Edeltäjä astui esiin ja esitteli luvattun Pelastajan, kun hän sanoi: *„Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi”* (Joh. 3:29).

Kun opetuslapset kysyivät Mestarilta valtavan kokemuksen jälkeen Kirkastusvuorella, miksi kirjanoppineet odottivat Eliaa, *„Jeesus vastasi ja sanoi: Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen.’ ”* Viittauksella Johannes Kastajaan on kirjoitettu: *„Mutta minä sanon teille, että Elias on jo tullut. Mutta he eivät tunteneet häntä, vaan tekivät hänelle, mitä tahtoivat. Samoin myös Ihmisen Poika saa kärsiä heiltä.’ ”* (Matt. 17: 11-12).

Se oli itse Herran kaksinkertainen lausunto : yhden kerran Eliasta, joka oli vielä tuleva, ja myös Johannes Kastajasta, edeltäjästään Elian hengessä, jonka palvelustehtävä jo oli löytänyt päätöksensä. Se Elia, joka toisi kaiken jälleen oikeaan tilaan, on voinut astua esiin vasta nyt armonajan lopussa, nimittäin ennen kuin suuri ja kauhea Herran päivä tulee, ennekuin aurinko menettää paisteensa ja kuu muuttuu vereksi (Joel 3; Apt 2:20). Johannes astui esiin pelastuksen päivän alussa, joka jatkuu yhä vielä (Jes. 49:6-8; 2Kor. 6:2).

Täten on Elia-kysymys saanut vastauksen: yhden kerran Johannes Kastajalla ja nyt profeetalla ennen Kristuksen toista tulemistä.

Koko Vanhassa Testamentissa me näemme Jumalan tiet profeettojen kanssa ja Israelin kanssa. Sitten asetettiin silta Vanhasta Uuteen Testamenttiin: *„Laki ja profeetat olivat Johannekseen asti; siitä lähtien julistetaan Jumalan valtakuntaa, ja jokainen tunkeutuu sinne väkisin.”* (Luuk. 16:16; Matt. 11:12-15).

Pietari oli ensimmäisen hetken mies. Hänelle Herra sanoi: *„Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.”* (Matt. 16:19).

Pietari oli myös se, joka Yläsalissa, missä opetuslapset odottivat Pyhän Hengen vuodatusta, otti vaarin tehtävästään: *„Ja niinä päivinä Pietari nousi veljien keskellä, kun oli väkeä koolla noin sata*

kaksikymmentä henkeä ja sanoi: *„Miehet, veljet, sen raamatunsanan (Ps. 41:10; Ps. 109:5; Joh. 13:18) piti käymän toteen, ...’ ”* (Apt.1:15-26). Hän asetti asian Juudaksen kanssa oikein paikoilleen Kirjoitusten mukaisesti, ja Mattias otti apostolinviran, josta Juudas oli väistynyt pois.

Heti Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen uusitamentillisen seurakunnan perustamispäivänä (Apt. 2) Pietari käytti taivasten valtakunnan avaimia, kun hän osoitti Pyhistä Kirjoituksista käsin paikalle kiiruhtaneelle ihmisjoukolla sen, mitä oli tapahtunut: *„Niin Pietari astui esiin niiden yhdentoista kanssa, korotti äänensä ja puhui heille: „Miehet, juutalaiset ja kaikki Jerusalemissa asuvalaiset, olkoon tämä teille tiettävä, ja ottakaa minun sanani korviinne.’ ”* (Jae 14).

Hän asettaa sitten esiin Jumalan neuvopäätöksen, aloittaa Joel 3:n hengenvuodatuksen lupauksella, viittaa vastaaviin vanhatestamentillisiin paikkoihin ja tuo todistuksen, että kaikki täyttyi Jeesuksen Kristuksen kanssa, mitä Hänestä oli edeltäsanottu Hänen kärsimyksistään, kuolemastaan, Hänen kuolleista ylösnousemuksestaan ja taivaaseenastumisestaan.

Pietariin, Jumalan mieheen, apostoliin, jolle Herra antoi taivaan valtakunnan avaimet, täytyy myös vielä tänä päivänä jokaisen julistajan antaa verrata itseään. Viimeisen saarnan, joka tullaan pitämään Pyhän Hengen innoituksen alla, täytyy pitää ja tulee pitämään yhtä ensimmäisen kanssa, viimeisen kasteen täytyy olla, ja se on oleva niin kuin ensimmäinen. Mitä uusitamentillisessä seurakunnassa aivan alussa opetettiin ja tehtiin, pätee, niin kauan kuin Jeesuksen Kristuksen seurakunta on maan päällä. Tässä kohden ei ole kyse katolilaisesta, ortodoksi-, anglikaani-, luterilaisesta tai jostakin muusta kirkosta, vaan Jeesuksen Kristuksen seurakunnasta, josta meidän Herramme itse on sanonut: *„Minä rakennan seurakuntani ... ”* – ja vain sitä eivät helvetin portit ole voittava.

Kaikki ihmisten perustamat uskonnot ovat asettaneet omat uskontunnustuksensa voimaan. Niin on esimerkiksi kalkedonilainen uskontunnustus, joka vasta vuonna 381 j.Kr. erään kirkolliskokouksen päätöksen kautta hyväksyttiin päteväksi. Tuohon aikaan tunnustettiin kolminaisuususkon Theodosius I kautta valtionuskonnoksi. Mutta Jeesuksen Kristuksen seurakunta tuntee vain yhden uskontunnustuksen,

eikä sitä ole kirjoitettu missään katekismuksessa, vaan yksistään Raamatussa: *Yksi Herra, yksi usko, yksi kaste ...*” (Ef. 4:5).

Pietari, joka oli kuullut lähetyksäkyn Herran suusta ja ymmärtänyt oikein, teki yhteenvedon siitä, mitä sanotaan Matt. 28: 18-20:ssä; Mark. 16: 14-20:ssä; Luuk. 24: 44-51:ssä ja Joh. 20:19-23:ssa julistuksesta, uskosta, syntien anteeksiantamuksesta ja kasteesta.

Hänen saarnansa lopputulos oli: *„Kun he tämän kuulivat, saivat he piston sydämeensä ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: ‚Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?‘ Niin Pietari sanoi heille : ‚Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra meidän Jumalamme kutsuu.’ Ja monilla muillakin sanoilla hän vakaasti todisti; ja hän kehoitti heitä sanoen : ‚Antakaa pelastaa itsenne tästä nurjasta sukupolvesta’. Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua.” (Apt.2:37-41).*

Tämä on se saarna, joka ikuisesti pätee mallina, sillä totinen Jeesuksen Kristuksen seurakunta on rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle (Ef. 2:19-22). Katumus, usko, kaste, hengenkaste – kaikki saarnattiin, kaikki koettiin, ja raamatullisesti uskovioiden kohdalla se pysyy loppuun asti voimassa.

Kun Apt. 15:ssä oli kyse riitakysymyksistä, tulivat apostolit ja vanhimmat yhteen. Siellä me luemme: *„Ja kun oli paljon väitelty, nousi Pietari ja sanoi heille: ‚Miehet, veljet, te tiedätte, että Jumala jo kauan aikaa sitten teki teidän keskuudessanne sen valinnan, että pakanat minun suustani saisivat kuulla evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon.”* (Jae 7).

Pietari, ensimmäisen hetken mies, on ottanut vaarin jumalallisesta virastaan. Hän ei epäröinyt tunnustaa, että Jumala oli valinnut hänet julistamaan Sanaa myös pakanoille. Todistuksen siitä, että pakanoitien kääntymys oli aito, me löydämme jakeissa 8 ja 9: *„Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin, eikä tehnyt mitään erotusta meidän eikä heidän kesken, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla.*” Jumala tekee autuaaksi samalla tavalla, niin juutalaiset kuin pakanat – myös tänä päivänä.

Sanokaamme se vielä kerran selvästi: Uskoviksittulleiden ensimmäinen kaste tapahtui helluntaina Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Niin kastettiin kolmetuhatta Jerusalemissa, sitten uskovat Samariassa (Apt. 8:16), sitten luvussa 10:48 heidät Kesareassa ja luvussa 19:5 heidät Efesossa, ja niin kastetaan viimeiset uskoviksittulleet. 4. vuosisadalla voimaan saatettu kolminaisuusoppi samoin kuin kolminaisuuskaste ovat epäraamatullisia. Myös vedellä otsaan pirkottelu, niin kuin Konstantinus vuonna 337 sai sen kuolinvuoteellaan, on totaalisen epäraamatullinen. Kun Pyhät Kirjoitukset todistavat yhdestä kasteesta, silloin se voi olla vain yksi kaste upotuskasteen kautta. Niin kastoi Johannes Kastaja meidän Herramme ja Lunastajamme Jordanissa: „*Kun Jeesus oli kastettu, nousi hän kohta vedestä, ja katso taivaat aukenivat, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas niinkuin kyyhkysen ja laskeutuvan hänen päällensä*” (Matt. 3:16). Niin kastettiin apostolien aikana kaikki uskovat, esimerkiksi myös hoviherra Apt. 8:38:ssa: „*Ja hän käski pysäyttää vaunut, ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet.*”

Pietari, Herran itsensä kutsuma ja valitsema apostoli, julisti Jeesuksen Kristuksen täyttä evankeliumia katumuksen, uskon, kasteen, hengenkasteen kanssa, ja kaikki, jotka kuulivat ja uskoivat hänen saarnansa, kokivat täyden pelastuksen, niinkuin se myös tapahtui Apt. 10:ssä Korneliuksen talossa. Saarnassaan hän painotti katsomalla Jeesukseen Kristukseen: „*Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.*” *Kun Pietari vielä näitä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat.*” (Jakeet 43-44). Siis ei mitään virallista toimitusta, vaan ensin saarna, sitten kuulijoiden usko, sitten syntien anteeksisaaminen henkilökohtaisena pelastuskokemuksena ja siihen yhdistyen kaste ja hengenkaste.

Niinkuin ensimmäisessä saarnassaan Pietari käski, niin myös Korneliuksen talossa hän sanoi uskoviksittulleille, että heidät kastetaan: „*Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen.*” (Jae 48).

Apostoli Pietari, joka kantoi erityistä vastuuta, on kokenut täysin palvelustehtävänsä kruunauksen, mistä Jumala itse on antanut todistuksen. Hän on ottanut tehtävästään vaarin myös kirjeissään, joista on tullut Uuden Testamentin kiinteä osa.

Seuraavaksi todistajaksi me otamme Paavalin. Hänen kääntymyksessään sanottiin: „...sillä tämä mies on minulle valittu ase, kantamaan minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen .” (Apt. 9:15).

Hän oli valittu työkalu valittuja varten ja sai erityisen lähettämisen pakanakansojen luo. Ananias puhui jumalallisen ohjeen perusteella, jonka hän oli saanut näyssä: „, Veljeni Saul, Herra lähetti minut – Jeesus, joka ilmestyi sinulle tiellä, jota tulit – että saisit näkösi jälleen ja tulisit täytetyksi Pyhällä Hengellä.” (Jae 17). Paavali koki kääntymyksensä yhdessä kasteen ja hengenkasteen kanssa. (9: 17-18).

Tästä kokemuksesta kuvataan edelleen: „Niin hän sanoi: ,Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan ja kuulemaan hänen suunsa äänen;’” (Apt.22:14).

Herra itse sanoi hänelle: „, Mene, sillä minä lähetän sinut kauas pakanain tykö.” (Apt. 22:21).

Joh. 13:20:ssä Hän oli sanonut: Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, se ottaa vastaan minut; mutta joka ottaa vastaan minut, se ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt.” Jumalallinen lähettäminen tapahtuu yhteyden kanssa Jumalan pelastussuunnitelmaan. Ja kaikki, jotka ovat Jumalasta, ottavat vastaan lähetetyn sanansaattajan ja sanoman.

Paavali koki raamatullisen kääntymisen, raamatullisen kasteen, raamatullisen hengenkasteen, raamatullisen kutsumisen ja lähettämisen. Hän tiesi, missä ja milloin hänen kääntymisensä tapahtui ja hän on kohdannut Kristuksen; nimittäin keskipäivän aikaan Damaskon lähellä (Apt. 22:6).

Ensimmäisessä kirjeessään pienelle kotiseurakunnalle Roomassa hän sentähden esittelee itsensä näin: Minä, Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoli, erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia, jonka Jumala on edeltä luvannut profeettainsa kautta pyhissä kirjoituksissa” (Room. 1:1-2).

Hän oli Jumalan virkaanasettama ja on kirjeissään käsitellyt jokaista raamatullista aihetta, jokaista raamatullista oppia: alkaen valinnalla, siirtyen vanhurskauttamiseen, pyhitykseen, hengenkasteeseen, hengenlahjoihin, aina hengenhedelmiin asti. Hän on kirjoittanut uusi-testamentillisen „seurakuntajärjestyksen”; mikä koskee viisinkertaista

palvelustehtävää (Ef.4) seurakunnassa, osoittanut vanhimmille, diakoneille, lahjojenkantajille, miehille, naisille ja kaikille heidän paikkansa, on käsitellyt Herran takaisinpaluuta. Ei ole mitään aihetta, joka koskee seurakuntaa, mitä hän ei ole perin pohjin tuonut esiin.

Kirjeessä Galatian seurakunnalle hän painottaa erityisesti jumalallista arvovaltaa, että jokainen on kirottu, joka julistaa jotakin muuta evankeliumia. Hän ei ollut oppinut sitä luennoilla jossakin raamattukoulussa tai joltakin ihmiseltä pappisseminaarissa, hän oli saanut sen suoraan Jeesuksen Kristuksen paljastamisen kautta (1: 6-12), ja se, mitä hän saarnasi, piti tarkkaan yhtä sen kanssa, mitä Pietari ja apostolit julistivat (Gal.2). Kun Paavali tuli Efesoon, hän kohtasi opetuslapsia, jotka olivat Johannes Kastajan kastamia, ja hän saarnasi heille. „*Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen. Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat*” (Apt. 19:5-6).

Pietari, Johannes, Jaakob, Paavali ja kaikki muut eivät tunteneet mitään kolmipersonaista Jumalaa, eivät mitään kolminaisuutta, eivät mitään kolminaisuuskastetta, eivätkä mitään ristinmerkin tekemistä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Ei ole olemassa yhtään ainoaa Raamatunpaikkaa, missä on käytetty kolminaisuuskaavaa. Vasta 4. vuosisadalla Matt. 28 tulkittiin ja käytettiin väärin. Alkuperäisissä käsikirjoituksissa, Eusebiuksen todistamana, siellä se kuuluu: „... ja kastakaa heidät Minun Nimeeni!” (Alaviite Aland/Nestle Novum Testamentum Raamattupainoksessa). Nykyinen muotoilu on kirjoitettu vasta vuoden 367 kaanoniin.

Ensimmäiset kolmesataa vuotta kuluivat ilman paaveja, ilman kardinaaleja, ilman pappeja. Kansainvälisen kirkkohistorian tarkassa tutkinnassa todetaan, että ei mitään näin kuvattuja „kirkkoisia” ole ollut alkuapostolien opissa. Poispoikkeamiset alkoivat heti apostolien jälkeisessä ajassa. Oli se sitten Polycarpus, Ireneus, Ignatius, Justinianus, Tertullianus, joka ensimmäisenä keksi kolminaisuuden, tai Cyprianus, Origenes, Augustinus: kukaan ei voinut todistaa raamatullisesta kääntymyksestä, kasteesta, hengenkasteesta tai kutsumisesta; kenelläkään ei ollut kokemusta Kristuksen kanssa; he kaikki ovat vastaottaneet kristinuskon ainoastaan uskontona.

Erytisesti Ignatiuksesta ja Justinianuksesta lähtien kaikki ovat kironneet juutalaiset ja leimanneet Jumala- ja Kristus-murhaajiksi. Tri.

Karlheinz Deschner on teoksissaan „Kukko kiekui jälleen” ja „Kristinuskon rikoshistoria” tuonut kirkkoisien ilmaukset juutalaisia vastaan. Kun he hylkäsivät Israelin yhden Jumalan – Elohim Jahweh Elohim Echad –, johon juutalaiset uskovat, he ovat ottaneet tilalle pakanuudesta kolmipersonaisen Jumalan ja esitelleet sen „pyhänä kolminaisuutena”. Se on iankaikkisen Jumalan pilkkaa, joka ensimmäisessä käskyssä sanoi: „Minä olen Herra, sinun Jumalasi ...Älä pidä muita jumalia minun rinnallani!” (2 Moos. 20:2-3).

„Minä olen Herra, eikä toista ole, paitsi minua ei ole yhtään jumalaa. Minä vyötän sinut, vaikka sinä et minua tunne” (Jes. 45:2).

Joka kerta Herra Jumala on vannonut vain itsensä kautta: „,Minä vannon itse kauttani’, sanoo Herra ...” (1Moos. 22:16).

Jesajassa 45:22-23 Hän puhuu: „Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki, sillä minä olen Jumala eikä toista ole. Minä olen vannonut itse kauttani, minun suustani on lähtenyt totuus, peruuttamaton sana: Minun edessäni pitää kaikkien polvien notkistuman, minulle jokaisen kielen valansa vannoman!” 6356 kertaa on kirjoitettuna yksikössä „Herra Jumala” – Elohim Jahweh hepreankielisessä Raamatussa.

Myös Uudessa Testamentissa on aina puhe yhdestä AINOASTA Jumalasta:

„Jeesus vastasi: „Ensimmäinen käsky on tämä: ’Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi ainoa’” (Mark. 12:29).

„Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt Jeesuksen Kristuksen. (Joh. 17:3).

„...koskapa Jumala on yksi, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta. (Room. 3:30).

„Välittäjä ei astu yhden Ainoan tilalle; vaan Jumala on yksi AINOA”. (Gal. 3:20; saks. käännös).

„,Minä olen A ja O (Alfa ja Omega)’ sanoo Herra Jumala, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias.” (Ilm. 1:8).

„Ja katso, taivaassa oli valtaistuini, ja valtaistuimella oli istuja. (Ilm. 4:2).

Ei kukaan profeetta, ei yksikään apostoli ole puhunut kolmesta iankaikkisesta persoonasta. Ei yhtään ainoaa kertaa ole kirjoitettu Raamatussa: „Poika Jumala”, aina *Jumalan Poika*; ei yhtään ainoaa

kertaa: „Pyhä Henki Jumala”, aina *Jumalan Henki* tai *Pyhä Henki*. *Yksi Kaikkivaltias, Yksi Iankaikkinen, Yksi on Luoja, Pelastaja, Kuningas, Tuomari, kaikki kaikessa*. Meidän pelastukseksemme Hän on paljastanut itsensä Isänä taivaassa, Pojassa maan päällä, Pyhän Hengen kautta seurakunnassa.

Kysymys täytyy olla asetettuna: Onko olemassa joku kirkko tai vapaakirkko, joku saarnaaja, evankelista, joka julistaa alkuperäistä, täyttä evankeliumia katumuksen, kääntymisen, uudistumisen, uudestisyntymän kanssa, yhden ainoan pätevän, raamatullisen, Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen kasteen kanssa – „*yksi Herra, yksi usko, yksi kaste*” (Ef. 4:5) – ja Pyhissä Kirjoituksissa todistetun hengenkaasteen kanssa (Matt. 3:11 m.m.)? „*Sillä Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen.*” (Apt. 1:5) Vieläpä tunnettujen televisiosaarnaajien kanssa on enemmän kyse jostakin sosiaalisesta, ihme- tai hyvinvointievankeliumista kuin alkuperäisestä, niin kuin se on jätetty meille Pyhissä Kirjoituksissa. Eikä siinä kylliksi: He leimaavat vieläpä raamatullisen kasteen Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen harhaopiksi. Sen mukaan täytyi siis Pietarin olla ollut ensimmäinen, Filippuksen toinen ja Paavalin kolmas harhaopettaja. Useimmat uskovat roomalaisen kastetunnustuksen eivätkä jerusalemlaista – raamatullista, apostolista.

Kirkot ovat pysyvä edelleenkin perinteisissä perinteissään. Huolimatta eroavaisuuksistaan niillä on yksi uskontunnustus, jota kuvataan apostoliseksi, mutta ei todellakaan ole apostolinen, koska se ei ole lähtöisin apostoleilta. Mitä kasteeseen tulee, niin onhan siinä taivaanlaajuinen ero, opetetaanko, että uudestisyntyminen tapahtuu vastasyntyneen kohdalla vedellä otsalle pirskottelun kautta, tai tapahtuuko se todella uskovissa Sanan ja Hengen kautta. Ilman poikkeusta ovat kaikki kirkot langenneet tulkintateologiaan ja nojautuvat itse tehtyihin pylväisiin: kolminaisuuteen ja kolminaisuuskasteeseen.

Tämä on traaginen kokemus 2000 vuoden jälkeen. Väärät Kristukset ja voidellut, jotka johtavat monia harhaan, niin kuin Jeesus on sen edeltäsanonut (Matt. 24), astuvat esiin itsevarmoina. Suuri lankeemus, jonka Paavali on ilmoittanut 2 Tess. 2:ssa, on tapahtunut. Jopa

ihmeidentekijöille Herran täytyy sanoa: „...menkää pois minun tykööni, te, pahantekijät – te, laittomuuden tekijät’ ” (Matt. 7:21-23).

Tämä täytyy mainita, koska kristilliset kirkot eivät palaa takaisin meidän Herramme oppiin, niin kuin apostolit sen julistivat, vaan oppeihin, jotka ovat syntyneet vähitellen valtiokristillisyyden perustamisesta lähtien. Nikean kirkolliskokouksen yli tuhannesta osanottajasta tuolloin 318 äänesti kolminaisuusopin puolesta, jossa asetettiin painotus Pojan persoonaan, joka olisi yhtä iankaikkinen kuin Isäkin. Vuonna 386 julistettiin Pyhä Henki sitten julkisesti kolmanneksi persoonaksi.

Kirkolliskokousten kautta syntynyt kristinusko on raamatullisesta näkökulmasta väärennös. Mikään siinä ei todellakaan pidä yhtä Jumalan Sanan kanssa, mikään ei ole raamatullista, eikä mikään todellakaan palaa takaisin Kristukseen, Pietariin eikä apostoleihin. Kaikki on siinä väärinymmärryksiä, ainoastaan kirkollisia oppeja ja dogmeja. Kristuksella ei ole mitään sijaista, eikä Pietari ole asettanut virkaan mitään seuraajaa. Eikä Raamattu tunne myöskään mitään Mariologiaa, ei mitään välittäjätartta, eikä puolustajatarta. Maria on täyttänyt ainutlaatuisen tehtävänsä: „,Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel’, mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme’ ” (Matt. 1:23; Jes 7:14), „Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnyttät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus” (Luuk. 1:31) ja sitten ainoastaan enää yhden kerran mainitaan Apt. 1:14:ssä, kun hän oli 120 kanssa rukoilemassa hengenkastetta. Myös kuolleitten autuaaksi tai pyhäksi julistaminen on Pyhille Kirjoituksille täysin vierasta.

Valtiokirkon perustamista seurasivat pakkokristillistäminen ja juutalaisten ja kaikkien vainoaminen, jotka pysyivät erossa roomalaisesta valtakunnan kirkosta. Yksistään seitsemän ristiretken aikana vuosien 1095 ja 1292 välillä murhattiin julmasti miljoonia ihmisiä, koska he kieltäytyivät suutelemasta ristiinnaulitun kuvaa ja vastaanottamasta kristillistä uskontoa. Myös inkvisition, noitaluulon, vastauskonpuhdistuksen ja hugenottivainon kautta lukemattomien täytyi uhrata henkensä. Paljon viatonta verta on vuodatettu valtiokristillisyyden nimessä.

Kuitenkaan tarkassa tarkastelussa ei katolisessa eikä ortodoksisessa, anglikaanisessa, Lähi-idän kristillisissä kirkkoissa eikä kaikissa

muissakaan oppi ja käytäntö pidä yhtä alkuseurakunnan kanssa. Kaikilla on oma, jokin aivan muu evankeliumi kuin se, mitä apostolit alussa ovat julistaneet ja joka on kirkkaana ja selvänä jätetty meille Jumalan Sanassa. Kuitenkaan ei ollut turha se palvelustehtävä, jonka apostoli Paavali on suorittanut jumalallisessa toimeksiannossa totisia uskovia varten kaikkina aikoina ja myös nyt meitä varten lopunajassa.

Seuraavana todistajana me otamme apostoli Johanneksen, joka sai Patmoksen saarella paljastettuna lopullisen Jeesuksen Kristuksen paljastamisen ja kaiken, mikä tapahtuisi ajan loppuun asti. Kirjeissään on Jeesuksen lempiopetuslapsi erityisesti kirjoittanut Jumalan rakkaudesta, sillä Jumala on rakkaus. Hän on painottanut, että ei millään valheella ole alkuperänsä totuudessa: „En minä ole kirjoittanut teille sentähden, ettette totuutta tiedä, vaan sentähden, että tiedätte sen ja ettei mikään valhe ole totuudesta” (1Joh. 2:21).

Myös antikristuksen, joka korottaa itsensä kaiken sen yläpuolelle, mikä koskee Jumalaa ja jumalanpalvelusta, on hän peittelemättä tuonut esiin, kuten Paavaliakin, synnin ja laittomuuden ihmisenä. Johannes kysyy: „Kuka on valhettelija, ellei se, joka kieltää sen, että Jeesus on Kristus, Jumalanvoideltu? Hän on antikristus, se, joka kieltää Isän ja Pojan.” (Jae 22) – siis ei ole kyse jostakin Jumalan toisesta persoonasta, vaan Kristuksesta, Messiaasta, Voidellusta Isän ilmestymisenä Pojassa. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja on sovittanut maailman itsensä kanssa (2 Kor. 5:19).

„*Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo Hänet ilmoittaa*” (Matt. 11:27).

Kristuksen takaisinpaluusta Johannes kirjoittaa: „*Ja juuri nyt, lapsukaiset, pysykää Hänessä, että meillä Hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkoitettaisi pois Hänen tyköänsä Hänen takaisintulemuksessaan*” (1Joh. 2:28). Tämä on suunnattu kääntyneille, uudestisyntyneille, kastetuille, Hengellä kastetuille, niille, jotka odottavat Kristuksen takaisinpaluuta. „*Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme Hänen kaltaisikseen, kun Hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä Hänet sellaisena, kuin Hän on*” (1Joh. 3:2). Jokaisella jakeella aina viimeiseen asti Johanneksen 3. kirjeessä on valtava ilmaisuvoima „...*totuuden tähden, joka meissä pysyy ja on oleva*

meidän kanssamme iankaikkisesti” (2Joh., jae 2). „Minulla ei ole suurempaa iloa kuin se, että kuulen lasteni vaeltavan totuudessa” (3Joh., jae 4).

Meille on kyse tässä pääasiassa Ilmestyskirjan 22 luvusta, sen profeetallisten ominaisuuksien kanssa, siitä, mitä hänelle näytettiin ja sanottiin, ja millä meille tässä viimeisessä ajassa on erityinen merkitys: seitsemän lähetyskirjettä, seitsemän sinettiä, seitsemän pasunatuomiota, seitsemän vihanmaljaa; Jeesuksen Kristuksen todellisesta seurakunnasta (luku 12), joka kuvataan vaimona, kruunattu 12 tähdellä, nimittäin kahdentoista apostolin opilla, ja jota vainotaan; tai langennut kirkko, joka luvussa 17 kuvataan vaimona seuraavin tuntomerkein:

„Ja nainen oli puettu purppuraan ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä ja piti kädessään kultaista maljaa, joka oli täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa riettauksia.

Ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi, salaisuus: 'Suuri Babylon, maan porttojen ja kauhistuksien äiti'.

Ja minä näin sen naisen olevan juovuksissa pyhien verestä ja Jeesuksen todistajain verestä; ja nähdessäni hänet minä suuresti ihmettelin.

Ja nainen, jonka sinä näit, on se suuri kaupunki, jolla on maan kuninkaitten kuninkuus. ' ” (17: 4-6, 18).

Luvussa 18 näytetään tuomio, joka tulee maailman pääkaupungin ylle, joka on rakennettu seitsemälle kukkulalle, ja juuri siinä yhteydessä kuuluu ääni taivaasta, joka on suunnattu Jumalan kansalle: *„Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa!”* (Jae 4).

Sitten tulee suuri rangaistustuomio sen ylle: *„,Voi, voi sitä suurta kaupunkia ...! Oi, se yhdessä hetkessä tuhoutui!”*

,Riemuitse hänestä, taivas, ja te pyhät ja apostolit ja profeetat; sillä Jumala on tuominut ja kostanut hänelle teidän tuomionne!’

„...ja hänestä on löydetty profeettain ja pyhien veri ja kaikkien veri, jotka maan päällä on tapetut!’ ” (Jakeet 19, 20, 24).

Luvussa 19 me näemme täydellistytämisen, johon lunastetulla seurakunnalla on osallisuus. Karitsan morsian on valmistanut itsensä ja on osallistuva hääateriaan taivaassa (jae 7).

„Ja hän sanoi minulle: ‚Kirjoita: Autuaat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan hääaterialle!‘ Vielä hän sanoi minulle: ‚Nämä sanat ovat totiset Jumalan sanat.‘” (Jae 9).

Luvussa 20 me löydämme ensiksi viittauksen tuhatvuotiseen valtakuntaan (jakeet 1-10), sitten viimeisen tuomion kuvauksen:

„Ja kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi. Ja jos joku ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen.” (20: 14-15).

Sitten Uusi Jerusalem tulee alas taivaasta: *„Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niin kuin morsian, miehellensä kaunistettu.” (21:2).*

Niin, ja sitten aika päättyy, ja iankaikkisuus, joka ei ole milloinkaan alkanut, asettuu sisään ikuisesti. Vain hän, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen on vastaanottanut iankaikkisen elämän, on elävä iankaikkisesti. *„Ja tämä on se todistus: Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassansa. Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää.”*

„Mutta me tiedämme, että Jumalan Poika on tullut ja antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen Totisen; ja me olemme siinä Totisessa, hänen Pojassansa, Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä” (1Joh. 5:11-12+20).

Pietari ja Paavali ovat kirjoittaneet selvän ymmärrettävästi muistiin uskon, uusitamentillisen seurakunnan opin selväpiirteisesti ja jokaista varten, jolle se paljastetaan. Apostoli Johannes on ensiksi kirjeissään tuonut esiin oman osuutensa ja sitten Ilmestyskirjassa kaiken, minkä hän on nähnyt, nimittäin sen, mikä tapahtuisi ajan loppuun asti, aina uuteen taivaaseen ja maahan asti.

Kruunaava päätös

Mutta kaikkein tärkein raamatullisesti uskovia varten meidän ajassamme on, että Jumala on pitänyt huolen siitä, että nyt armonajan lopussa uusitamentilliselle seurakunnalle otetaan julistukseen mukaan kaikki, mikä kuuluu pelastusneuvopäätökseen. Tänä päivänä ei hyödyttäisi ketään, puhua, saarnata tai kirjoittaa vain siitä, mitä Nooan,

Mooseksen, Joosuan, Elian, Johannes Kastajan aikana, Jeesuksen aikana tai apostolien aikana tapahtui, ellei meillä olisi armoa tunnistaa, mitä Jumala parhaillaan tekee Sanansa mukaisesti.

Aivan alussa seurakunta oli suoran Pyhän Hengen johdatuksen alla. Kaikki uskovat olivat Hengellä täytettyjä, Hengen johdattamia, yksi sydän ja yksi sielu.

Sitten oli puolueellisuuksia, esiin astui vääriä veljiä väorien oppien kanssa ja loppujen lopuksi syntyi jakautumisia. *„Mutta minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.”* (Room.16:17), näin kirjoittaa apostoli Paavali jo aikanaan.

Tämä jatkui eteenpäin: Nikean kirkolliskokoukseen vuonna 325 mennessä oli jo 128 eri uskonsuuntaa – tänä päivänä on kirkkojen maailmanneuvostossa 347 protestanttista kirkkoa ja kristillistä yhteisöä yhdistyneenä. Jopa hetken sanoman sisällä on erilaisia ryhmittymiä, vaikka on olemassa vain yksi Jumala, vain yksi Raamattu, vain yksi seurakunta. Kuitenkin yhä uudelleen astuu esiin joku erityisilmestysten kanssa ja vetää opetuslapsia itsensä seuraamiseen.

Tämän tilan täytyy päättyä, ja se on tuleva päätökseen joka paikassa kaikkien kanssa, jotka kuuluvat morsiusseurakuntaan. Lyhyessä, kaikkein viimeisimmässä vaiheessa ovat totiset uskovat oleva jälleen yksi sydän ja yksi sielu. Sinä aikana Jumalan toiminta ei ole oleva yhdistetty johonkin mieheen, vaan itse Jumalaan. Silloin petoksen ja harhaanjohtamisen aika morsiusseurakunnalle on ikuisesti ohi.

Sen, että me nyt elämme lopunajassa, ja aivan lähellä Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluuta, me näemme ja tunnistamme ajanmerkeistä, jotka meidän Herramme on edeltä sanonut Matt. 24:ssä, Mark. 13:ssa ja Luuk. 21:ssä ja on samanaikaisesti rohkaissut meitä nostamaan päämme, heti kun tämä tapahtuu, koska meidän lunastuksemme lähestyy. Tässä esitelmässä on kyse sen päälupauksesta, mikä täytyy tapahtua ennen Kristuksen luvattua takaisinpaluuta (Joh. 14: 1-3) seurakunnan kanssa. Apt. 3:ssa me luemme kaikkien asioiden ennalleenpalauttamisesta: *„Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi hänet, joka on teille edeltämäärätty, Kristuksen Jeesuksen. Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on*

ikiäjoista saakka puhunut pyhain profeettainsa suun kautta.” (Jakeet 19-21).

Kristus odottaa taivaassa, kunnes Hänen seurakunnassaan kaikki on ennalleenasetettu ja tuotu takaisin alkuperäiseen tilaan. Lupauksen, jonka meidän Herramme vahvisti, me olemme jo maininneet. Profeetta Elia oli parhain esikuva; Jumala käytti häntä tuomaan Israelin takaisin Herran tykö. Sitten se oli Johannes Kastaja, joka sai esitellä Herralle hyvin valmistetun kansan Hänen ensimmäisen tulemuksensa yhteydessä (Luuk.1: 16-17). Meidän ajassamme Hän käytti yksinkertaista jumalanmiestä William Branhamia, joka todella sai suoran tehtävän. Uskonnolliset johtajat sanovat: „Tyypillistä, kaikki lahkot seuraavat jotakin itsenimitettyä profeettaa tai profetissaa.”

Kuitenkin tässä tapauksessa on aivan toisin: Me emme ole mikään lahko; me emme seuraa ketään ihmistä, emmekä ketään profeettaa, me seuraamme Jeesusta Kristusta, mutta me emme mene sen ohi, minkä Jumala on luvannut ja on myös täyttänyt. Alkukristillisyydessäkään uskovat eivät olleet Pietarin ja Paavalin seuraajia, vaan Kristuksen seuraajia. Mutta he seurasivat sitä, mitä apostolit Herran nimessä opettivat. William Branhamin elämässä oli taivaallinen kutsuminen ja lähettäminen; sen me olemme eri julkaisuissa vakuuttavasti tuoneet esiin. Niin kuin se myös meille kaikille on tunnettua, huudahti Herra hänelle, kun hän 11. kesäkuuta 1933 katoi Ohio-joessa, samasta ylikuonnollisesta valosta, jonka myös Paavali näki, sanat: **„Niin kuin Johannes Kastaja lähetettiin edeltämään Kristuksen ensimmäistä tulemusta, niin on Sanoma, joka sinulle annettiin, oleva Kristuksen toisen tulemuksen edeltäjä.”** Tämä on NÄIN SANOO HERRA.

Paavali kuvaa kutsumistaan ja kääntymistään: **„Ja minun seuralaiseni näkivät kyllä valon, mutta eivät kuulleet sen ääntä, joka minulle puhui”** (Apt.22:9). 11. kesäkuuta 1933 noin neljätuhatta ihmistä, Ohio-joen rannalla seisoen, näki ylikuonnollisen valon, joka laskeutui veli Branhamin ylle – „yleinen lehdistö” kirjoitti siitä USA:ssa ja Kanadassa – äänen alkuperäinen sanamuoto, niin kuin se juuri tuotiin, oli kuitenkin suunnattu vain veli Branhamille. Jeesus Kristus on sama, eilen, tänään ja kaikkina iankaikkisuuksina!

Niin kuin me olemme tarkastelleet, Jumala on kaikkina aikoina kutsunut ja lähettänyt profeettoja ja apostoleja. Tuhannen vuoden kauhean keskiajan jälkeen John Wycliffe Englannissa pyysi

puheenvuoroa ja julisti kovalla äänellä: „Raamatullista on vain se, mikä on kirjoitettu Raamatussa.” Jan Husiin Prahassa tarttui sama innostus Totuuden puolesta, myös Martin Lutheriin ja Huldreich Zwingliin, Jean Calviniin ja toisiin. Sitten seurasi John Wesley, jonka julistuksesta metodistit ovat nousseet esiin, seuraavassa herätyksessä eräs William Booth (pelastusarmeija), eräs Menno Simon (menoniitit), eräs John Smith (baptistit) ja lopuksi Zinzendorf, Moody, Finney, Charles Price, Georg Müller. Listaa voitaisiin edelleen jatkaa.

20. vuosisadan alussa seurasi helluntailiikkeen läpimurto hengenhajojen ennalleenpalautuksien kanssa. Toisen maailmansodan jälkeen William Branham astui esiin ensiksi evankelistana erityisen parantamislahjan kanssa. Hänet Herra itse on lähettänyt ja on vahvistanut alkuperäisen evankeliumin julistuksen ei milloinkaan olemassa olevalla tavalla satojentuhansien edessä. Erään yliluonnollisen kokemuksen jälkeen 7. toukokuuta 1946, kun hänelle taivaallisen sanansaattajan kautta annettiin yksityiskohtaiset ohjeet hänen palvelustehtävänsä varten, alkoi veli Branham, joka ensiksi asetettiin virkaan baptistiseurakunnassa, tunnustuksellisten rajojen yli ulottuvissa kokouksissa tuoda Jumalan kansalle raamatullista Sanomaa. Tämän palvelustehtävän kautta seurasi kaiken sen ennalleenpalauttaminen, mikä alun perin oli ollut seurakunnassa ja ajan kuluessa oli joutunut hukkaan.

Jumalallinen, alkuperäinen Sanoma edeltää Kristuksen toista tulemusta, joka on nyt aivan lähellä edessä. Kaikki raamatulliset opit jumaluudesta, kasteesta, ehtoollisesta jne., perusteellisesti ottaen kaikki on hänen julistuksensa kautta tuotu takaisin alkuperään. Jos me ainoastaan tietäisimme, mitä kaksituhatta vuotta sitten oli, emmekä sitä, mitä tänä päivänä täytyy tapahtua jumalallisen pelastussuunnitelman mukaisesti, silloin me olisimme surkuteltavia. Ennen Kristuksen takaisinpaluuta täytyy ensiksi tapahtua jokaisen morsiusseurakuntaan kuuluvan yksilön uloskutsuminen jokaisesta uskonnollisesta orjuudesta, babylonialaisesta sekoituksesta, joka vallitsee kaikissa kirkkokunnissa. Sana 2Kor. 6: 17-18:sta: „*Sentähden: 'Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttärikseni', sanoo Herra, Kaikkivaltias.*” täytyy ottaa hyvin vakavasti.

Niin varmasti kuin Jumala on pitänyt huolen siitä, että kaikki, jotka kuuluivat Hänen kansaansa (Esra 1:3), palasivat babylonialaisesta vankeudesta takaisin Jerusalemiin, niin varmasti ovat nyt kaikki totisesti uskovat palaava hengellisesti takaisin Jerusalemiin – alkuun. Niin kuin temppele tuolloin rakennettiin uudelleen alkuperäiselle paikalleen ja kaikki astiat tuotiin jälleen takaisin Babyloniasta, niin sen täytyy olla lopussa uusitamentillisen seurakunnan kanssa: puhdas oppi ja alkuperäinen käytäntö täytyy palauttaa ennalleen Jeesuksen Kristuksen seurakunnalle. Ja kaikki, mikä *ei* ollut seurakunnassa aivan alussa, se *ei* myöskään nyt saa olla siinä. Nyt kuuluu kehoitus: „*Kootkaa kansa, pyhittäkää seurakunta!...*” (Joel 2:16 saks. käännös).

Tämä on tärkeimmän ratkaisun hetki kaikille, jotka kuuluvat Jeesuksen Kristuksen seurakuntaan, tulla ulos kaikesta, millä ei ole alkuperänsä Jumalassa, ja tulla sisään Pyhän Hengen kautta kaikkeen jumalalliseen. Viimeinen huuto kuuluu: „*Katso, Ylkä tulee, menkäämme Häntä vastaan.*”

Paavali halusi johtaa Kristuksen luo puhtaan neitsyen (2Kor. 11:2). Tämän täytyy tapahtua ja se on nyt todella tapahtuva. Taivaallinen Ylkä ei ole noutava mitään uskonnollista porttoa, vaan viisaat neitsyet, jotka muodostavat Hänen morsiamensa (Matt. 25:1-10). „*...ja neitsyet, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssaan häätaterialle ja ovi suljettiin.*” (Matt. 25:10) Tämä on tärkein ajanjakso ihmiskunnan historiassa ja seurakuntaa varten: Totinen, iankaikkisestipätevä Jumalan valtakunnan evankeliumi julistetaan nyt kaikille kansoille todistukseksi (Matt. 24:14) ja jokaisen täytyy tehdä ratkaisu.

Se on tosi, ja se pysyy totena: „**...niin on Sanoma, joka sinulle annettiin, Kristuksen toisen tulemuksen edeltäjä.**” Herra on ottanut sanansaattajan niin kuin kaikki profeetat ja apostolit, kuitenkin Sanoma on jäänyt ja sitä me kannamme kaikkeen maailmaan.

Lopussa kokoukset ovat oleva, niin kuin ne eivät vielä milloinkaan ole olleet. Meidän täytyy vain tarkata kehoitusta: „*Niin olkaa kärsivällisiä, veljet, Herran takaisinpaluuseen asti! Muistakaa, peltomies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes saa varhais- ja myöhäissateen.*” (Jaak. 5:7, saks. käännös).

„*Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehkäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on.*” (Hebr. 10:36).

„,Tämän temppelin myöhempi kunnia on oleva suurempi kuin aikaisempi, sanoo Herra Sebaot. Ja tässä paikassa minä annan vallita rauhan, sanoo Herra Sebaot.’ ” (Hagg. 2:9).

„,Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot’.” (Sak. 4:6)

„Sillä sanansa on Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti’.” (Room. 9:28).

Viimeinen huuto, viimeinen sanoma kuuluu: Takaisin Jumalan tykö! Takaisin Sanaan! Takaisin alkuun! Yksittäisten uskovaisten on koettava kaikki niin kuin alussa. Samat palvelustehtävät, samat hengenlahjat – kaikki on oleva lopussa niin, kuin se alussa oli. Vasta kun jokainen jäsen Kristuksen ruumiissa on täydellisesti alistunut Pään alaisuuteen, voi tapahtua lopullisesti Jumalan tahto. Kohokohta on oleva täydellinen ennalleenpalauttaminen ja lopuksi Kristuksen takaisinpaluu, jonka me voimme ottaa laskuihin mukaan vielä meidän ajassamme. Ajan ja hetken tietenkin tietää Jumala yksin. Mutta ajan merkit viittaavat selvästi siihen.

„Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet. Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin;...” (1Tess. 4:15-16).

„,Mutta tämän minä sanon, veljet, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta. Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutamme. Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutua kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: ‚Kuolema on nielty ja voitto saatu’.” (1Kor. 15:50-54).

Saarnaajana ja Herran palvelijana minulla on vain yksi velvoite, ja se on siinä, että minä suoritan tehtävän „saarnaa Sanaa ja jaa hengellistä ruokaa” (2Tim. 4:1-5; Matt. 24:45-47), jonka ylösnoussut Herra on

antanut minulle kovalla, kaiken läpitunkevalla äänellä 2. huhtikuuta 1962 päiväkohteessa. Minä kirjoitan miehenä, joka on kokenut Jumalan armon henkilökohtaisesti, joka on tuntenut henkilökohtaisesti veli Branhamin kymmenen vuotta ja on osallistunut hänen kokouksiinsa Euroopassa ja USA:ssa. Minä olen sen silminnäkijä- ja korvinkuulijatodistaja, mitä Jumala on meidän ajassamme tehnyt. Minä olen kokenut Raamatun päivät.

Minä olen seurannut taivaallista kutsumusta menneitten 49 vuoden ajan ja julistanut Sanaa 155 maassa. Minä olen tehnyt kaiken Herran käskyn mukaisesti aina siihen ohjeeseen asti; olla perustamatta mitään paikallisseurakuntia ja julkaisematta mitään laulukirjaa, sillä neidän ovat jokaisen kirkkokunnan tunnusmerkkejä. Jokainen paikallisseurakunta on suvereeninen. Niin kuin Paavali jo aikanaan sanoi, nyt päätökseksi julistetaan: *„Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat ...”* (2Tim. 4:17). Minä voin Pietarin kanssa sanoa kaikella vakavuudella: *„, ...mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti’. Ja tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu.”* (1Piet. 1:25).

Loppujen lopuksi on kyse iankaikkisesti pysyvistä Sanasta, joka on jumalallinen siemen: *„...te, jotka olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta.”* (1Piet. 1:23).

Kristuksen rakentama seurakunta ei ole mikään valherakennus, vaan Totuuden pylväs ja perustus: *„...että, jos viivyn, tietäisit, miten tulee olla Jumalan huoneessa, joka on elävän Jumalan seurakunta, totuuden pylväs ja perustus”* (1Tim. 3:15).

Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: ‚Herra tuntee omansa’, ja: ‚Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimen mainitsee’. (2Tim. 2:19).

NÄIN SANOO HERRA: *„Ja minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa’aksi, ja rakeet hävittävät valheturvan, ja vedet huuhtovat pois piilopaikan.”* (Jes. 28:17).

Totuuden hetki on tullut: Ainoastaan Jumalan Sana on Totuus. Todella raamatullisesti uskoville saa päteä enää se, mikä opetettiin Pyhissä Kirjoituksissa ja suoritettiin käytännössä. Kompromissit ja

omavaltaiset tulkinnat ovat poissuljetut. Se pysyy siinä, että ei millään valheella ole alkuperänsä Totuudessa.

„Jumala on totinen, vaikkakin jokainen ihminen on valhettelija, niin kuin Kirjoituksissa sanotaan: „Sinut tulee havaita vanhurskaaksi Sanoissasi ja olet pysyvä voittajana, kun Sinun kanssasi oikeutta käydään’.” (Room. 3:4; saks. käännös).

Totiset Jumalanlapset kutsutaan ulos ja niin kuin alussa, kastetaan sisään Kristuksen ruumiiseen Pyhän Hengen kautta (1Kor. 12:12-13), jotta lopussa on niin, kuin alussa oli:

„Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa” (Apt.2:42).

„Karmelhetki” on tuova sen mukanaan, että kaikkien totisten uskovien sydämet tuodaan takaisin Jumalan tykö ja Jumalan Sanaan. Se on oleva kruunaava päätös – viimeisen Sanoman lopputulos meidän ajassamme.

NÄIN SANOO HERRA: „Kenellä on korva kuulla, hän kuulkoon!”

„Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat!” (Matt. 13:16).

„Mutta itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonansa, ja säilyköön koko teidän henkenne ja sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen.” (1Tess. 5:23).

Herra siunatkoon teitä kaikkia runsaasti, jotka rukouksinenne ja lahjoinenne seisotte tämän palvelustehtävän takana ja tuette maailmanlaajuista lähetystyötä. Hän pääsköön meidän kaikkien kanssamme oikeuteensa ja vieköön työnsä päätökseen meidän kanssamme.

Jumalan tehtävässä toimien

Bro. Frank

Ensimmäisenä viikonloppuna syyskuussa 2011 on lähes tuhat uskovaa läheltä ja kaukaa kokoontuneena Missionszentrumissa, kuullakseen Jumalan Sanaa. Kuka ei löytänyt enää mitään paikkaa ylhäältä pääsalista, hän on voinut kokea jumalanpalveluksen mukana ruokasalissa.

*He saapuvat idästä ja lännestä,
he saapuvat etelästä ja pohjoisesta...*

Tällä kertaa heitä tuli yli kahdestakymmenestä kansakunnasta.

Näin olemme saavutettavissa

Missions- Zentrum
Postfach 100707
D-47707 Krefeld

Telefon:0215/545151
Fax:0215/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de tai
E.Frank@freie-volksmission.de

Kotisivu: <http://www.freie-volksmission.de>